

סינמטק תל אביב

תב עת לענייני קולנוע בהוצאת סינמטק תל אביב

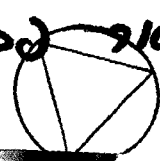

מדי אלן • אחיר קוסטוריצה • עמוס גוטמן
משרת הגדולים • החפרי בוגארט • סלוניקי

תכנית סינמטק ת"א לחודשים ינו' - פבר' 86

① סינמטק: כתב עת
אזנין קולנוע 1986
ינואר פברואר # 26

② תוכנית סינמטק ת"א
ינואר פברואר 1986

הסע פסטל

מייקל צ'ימינו

ישנה הרבה

בכיכובם של
מיקי רורקה (רסטי גיימס)
ג'ון לון - אריאן

YEAR OF THE DRAGON

"סרט מעולה, מרגש.
מיקי רורקה יוצא מן הכלל"
(וינסנט קובי N.Y. Times)
מייקל צ'ימינו עשה סרט
ענק... מחשמל... מבריק...
(שילח הנסון L.A. Calendar)

בארבע

"אורן"

כל השבוע
9.30 .7

חיפה

"רבנת"

כל השבוע
9.15 ,6.30

"ר"ג "אואזיס"

כל השבוע
9.30 ,6.50

"ת"א "רביתן"

ימי חול 4.15 ,7.40

בכורה

ארצית

סינמטק תל-אביב

כתב עת לענייני קולנוע בהוצאת סינמטק תל-אביב

Woody Allen – From joker to genius; his films (Meir Schnitzer), his women (Shaul Shiran) and his jokes.

וודי אלן בדחן בדרך לה- יות גאון; סרטיו (מאיר שניצר), נשותיו (שאול שירן) וחכמותיו.

6

Poll – The best movies, directors, Israeli films, Israeli films makers. Results of the Jerusalem Cinematheque Poll.

משאל: הסרטים הזרים, הבמאים הזרים, הסרטים הישראליים והבמאים הישראליים הטובים ביותר לפי משאל של סינמטק ירושלים.

16

The films of the Cinematheque.

תכנית הסינמטק.

19

Critics' Choice.

תשקיף ביקורת.

34

"Father is away on business" and Yachin Hirsch joins him.

היגנים – יכין הירש מצטרף למסע עסקים של אבא.

36

Director Amos Gutman talks about a "different cinema" in an interview with Edna & Dan Fainaru.

עמוס גוטמן משוחח עם עדנה ודן פיינרו על "קולנוע אחר".

38

Daniel Warth about The Best Years of Bogart's life.

דני ורט סוקר את שנותיו היפות ביותר של האמריקאי בוגארט.

44

A Greek lesson in national film promotion – Dan Fainaru.

שעור סלוניקאי בקידום קולנוע לאומי; רשמיו של דן פיינרו.

48

CINEMATEQUE No. 26, Jan.–Feb. 1986

Published by the Tel Aviv Cinematheque.

Producer: Alon Garbuz

Editor: Edna Fainaru

סינמטק, כתביעת לענייני קולנוע. בהוצאת סינמטק תל-אביב. גיליון מס' 26.

נובמבר-דצמבר 1985.

עורכת: עדנה פיינרו

מערכת: אלון גרבוז (מנהל

סינמטק ת"א), צביקה אורן, גידי אורשר, יכין הירש, דני ורט, שאול שירן, מאיר שניצר, דן פיינרו.

תעד: דני ורט.

תוכנית: נורית צרפתי.

כתובת המערכת:

סינמטק תל-אביב, עיריית ת"א, טל' 03-438131.

כתובת הסינמטק: בית מפעל הפיס, הפסמן 3, ת"א.

כל הזכויות שמורות למו"ל.

סידור והפקה: תירוש בע"מ.

טל' 03-444959.

ביצוע גראפי: רונית גבאי.

גולן גלובוס-קנון ישראל - גאים להציג:
סרטו של

פדריקו פליני

הספינה של פליני

Federico Fellini
E la nave va

גולן גלובוס-קנון ישראל - גאים להציג:

סרטה של

ליליאנה קאבאני

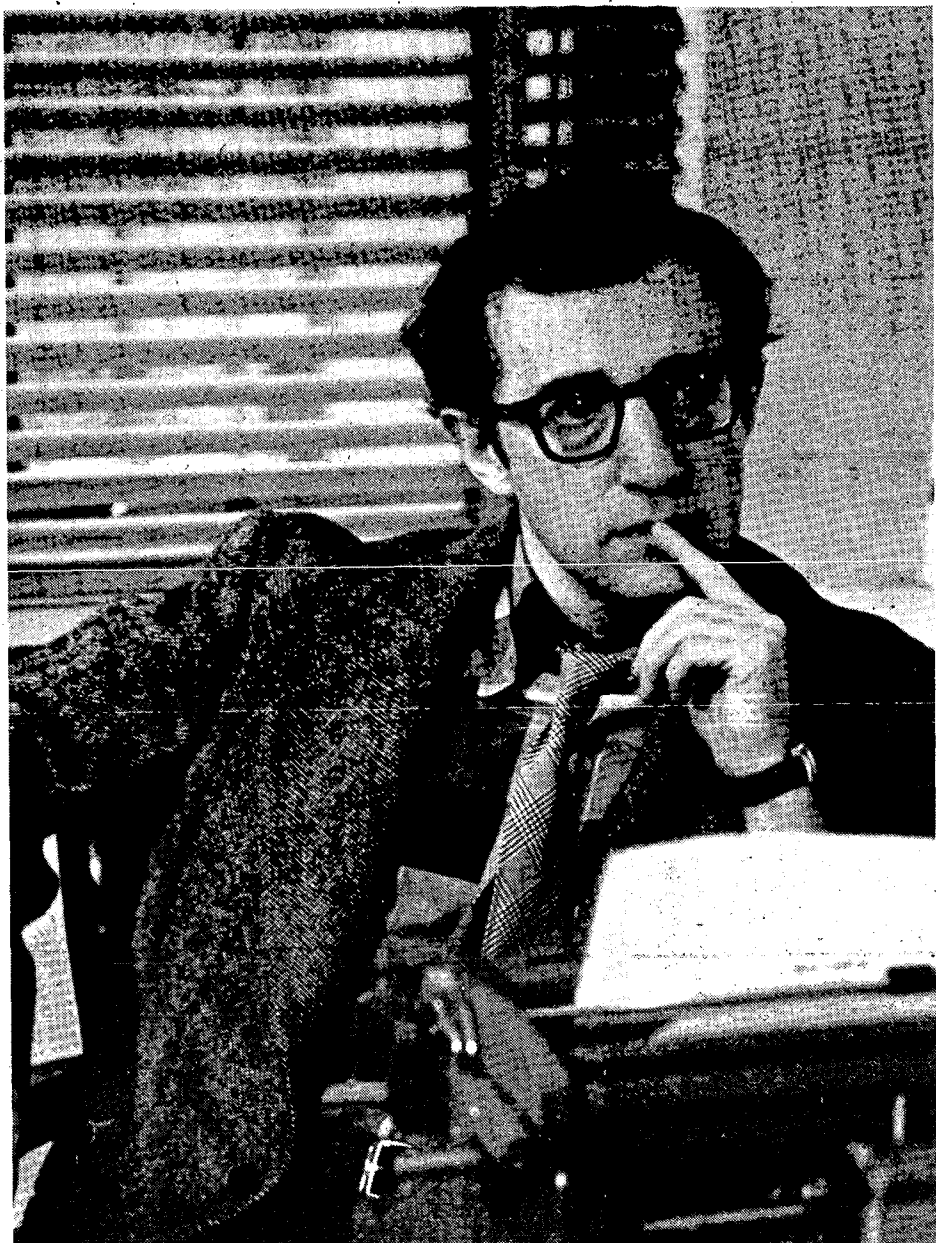
THE BERLIN AFFAIR

רומן בברלין

ספור על אהבה אסורה ובגידה.

עפ"י רב המכר THE BUDDHIST CROSS

וודי אלן - הליצן החושב

ביקורת הזוועה הטהורה

בניסוחה של כל פילוסופיה באשר היא, השיקול הראשון חייב תמיד להיות: מה אנו יכולים לדעת? כלומר, מה אנו יכולים להיות בטוחים שאנו יודעים, או בטוחים שאנו יודעים שאנו יודעים אותו, אם אכן בכלל ניתן הדבר לידעיה. או שמה פשוט שכחנו אותו ויותר מדי לא נעים לנו לומר משהו? דקארט רמז על הבעיה כשכתב: "שכלי לעולם אינו מסוגל לדעת את גופי, למרות שהוא נהיה דווקא די ידידותי ביחס לרגלי." ב"ניתן לידעה" אינני מתכוון, אגב, לזה שאפשר לדעתו על-ידי החושים או בעזרת תחושותינו, אלא כוונתי יותר למה שאפשר לומר עליו כי הוא ידוע או שהוא מעוגן בידועיות, או שהוא מכיל בקרבו ניתנות לידוע, או לפחות משהו שאפשר לספר לחבר.

האם באמת יכולים אנו "לדעת" את היקום? אלוהים, מספיק קשה לדעת לאיזה חזר לפנות כשאתה מסתובב בציינהטאון. איך שלא יהיה, הנקודה היא זאת: האומנם יש שם בכלל משהו? ומדוע? והאם הם מוכרחים לעשות כל-כך הרבה רעש? ולבסוף, לא יכול להיות שום ספק בכך שהתכונה האחת שיש ל"מציאות" היא שחסרה לה מהות. אין פירוש הדבר שאין לה מהות, רק שהיא חסרה אותה. (המציאות שאני מדבר עליה כאן היא אותה המציאות שאותה תיאר הופס, רק קצת יותר קטנה.) לכן את האמירה הקארטזיאנית "אני חושב, לכן אני קיים", אפשר אולי יותר טוב לבטא כך: "הי, תראה שמה את עדנה הולכת עם הסאקסופון!" נמצא, אם כן, כי כדי לדעת סובסטאנס כלשהו או איזה אידיאה, קודם עלינו להטיל בהם ספק, וכך, עם הטלת הספק, נבוא לידי הכרת התכונות שהם נושאים עימם במצבם הסופי, תכונות שלמען האמת הן "כדבר עצמו", או "מן הדבר עצמו", או של משהו או של לא-כלום. אם כל זה ברור, נוכל בינתיים להניח קצת לאפיסטמולוגיה.

אפוריזמים

בלתי אפשרי לאדם להתנסות כמותר-הוא כאופן אובייקטיבי ובאותה עת להמשיך לזמזם שיר בלי לזייף.

היקום איננו אלא רעיון חולף ברוחו של אלוהים — מחשבה לא כל-כך נוחה, במיוחד אם בדיוק עכשיו שמת' למישהו ביד מיקדמה על חשבון קניית בית.

האין הנצחי דווקא די בסדר אם אתה לבוש בהתאם.

אילו רק היה דיוניסוס בחיים! איפה הוא היה סועד?

לא רק שאין אלוהים, אלא נראה אותך משיג אינסטלטור בשבת.

המצעד הגדול

וודי אלן הולך מהמלה אל התמונה

מאיר שניצר

כמו נסיכה תמה ומקוללת, עמד הקולנוע לשקוע בתרדמת-נצח. חידושי השפה האמנותית של גריפית, אייזנשטיין, אורסון וולס, גודאר ואלטמן, מוצו עד תום הנימבוס ירד על האמנות השביעית. ואז, כנסיך רכוב על סוס לבן, דהר פנימה וודי אלן, ובנשיקת הזליג שלו, תוך הגשת שושנה קהירית סגולה לשפתותיה של האמנות הנמה, העיר את הקולנוע, נתן לו הזדמנות נוספת.

אומרים כי לפיקאסו זה קרה בתחילת המאה, ולסטראוינסקי המבורגר בשנות הארבעים של המאה. אצל וודי אלן נירשם האירוע בתחילת שנות השמונים, ובשלושת המקרים מדובר במהלכים בעלי השפעה מכרעת על עיצובן של האמנויות.

פיקאסו המיר את האקספרסיוניזם המיסטי של תקופתו הכחולה בקוביזם חמור, תוך שהוא משנה מכל וכל את תפיסתו הוויזואלית. סטראוינסקי הקישיש נטש את הניאורקלאסיציזם בעבור תריסר טונים בנוסח ארנולד שינברג, ואילו וודי אלן חדל לספר בדיחות.

מעקב אחר התפתחותו האמנותית של וודי אלן מגלה תהליך של התבגרות, השתכללות והצלחה של אמן, תהליך שרשם שיא (זמני?) ב"זליג" וב"שושנת קהיר הסגולה", תוך שהוא מציב את יצרו בעמדת זינוק לתואר של אחד המחדשים הצורניים הגדולים של שפת הקולנוע.

ראשון היה דיוויד וורק גריפית, שרשי את הצליליוד והכניס בו סדר ומשמעות. אחריו בא סרגיי אייזנשטיין עם אופציות העריכה האינטלקטואלית. שי הביאו ערך מוסף לכל תמונה מצולמת. שנות הארבעים הצעידו גאון כאורסון וולס, שטען כי למצלמה שמור גם תפקיד של מספר, נוסף לתפקידה המסורתי כמצלמת. ז'אן-לוק גודאר, איש "הגל החדש" הצרפתי, ניער את הנראטיב (אופן גלגול העלילה), תוך שהוא בועט בזוטות של רצף כרונולוגי ובשיטת העי-

